

VU Research Portal

Met nodeloze onzekerheid omgeven; het begrip 'publieke plaats' in de Wet publieke gezondheid

Schilder, AE

published in

De Gemeentestem
2021

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

document license

Article 25fa Dutch Copyright Act

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Schilder, AE. (2021). Met nodeloze onzekerheid omgeven; het begrip 'publieke plaats' in de Wet publieke gezondheid. *De Gemeentestem*, 2021(7523), 365-365. Article 2021/64.
<http://deeplinking.kluwer.nl/?param=00D5E362&cpid=WKNL-LTR-Nav2>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Met nodeloze onzekerheid omgeven

Het begrip ‘publieke plaats’ in de Wet publieke gezondheid

Gst. 2021/64

Redactioneel

De coronawetgeving houdt ons al lange tijd in de greep. Het is dan ook niet onverwacht dat een groeiende groep burgers en bedrijven steeds meer moeite heeft met het brede palet aan beperkende maatregelen. Een afbrokkelend draagvlak daarvoor ontstaat niet alleen wanneer de noodzaak voor de beperkingen onvoldoende duidelijk is, maar ook als de indruk bestaat dat er willekeur is bij de toepassing van de geldende regelgeving.

Dat gevaar is met name aanwezig wanneer de wetgever gebruikmaakt van vage begrippen in algemene verbodsnormen. Een voorbeeld daarvan is het begrip ‘publieke plaats’ in art. 58a Wet publieke gezondheid. Tijdens de strikte lockdown is de toegang tot dit soort plaatsen voor het publiek verboden, met een uitzondering – na de versoepeling in maart jl. – voor bepaalde locaties zoals winkels, en dan alleen onder strikte voorwaarden.

In eerste instantie leek de keuze voor het begrip ‘publieke plaats’ niet onlogisch. De wetgever heeft met de introductie van deze term in de coronawetgeving geen nieuwe categorie van plaatsen op het oog, maar de zogenoemde voor het publiek toegankelijke gebouwen die in art. 174 Gemeentewet worden genoemd. Het gaat daarbij om de plekken waar de burgemeester het toezicht uitoefent voor de handhaving van de openbare orde en veiligheid. Te denken valt dan aan winkels, cafés, restaurants e.d. In art. 221 van de oude gemeentewet werden uitdrukkelijk genoemd de ‘schouwburgen, herbergen, tapperijen en alle voor het publiek openstaande gebouwen en samenkomsten ...’.

Bij de toepassing van art. 174 Gemeentewet en zijn voorloper was er weinig misverstand over deze categorie van plaatsen waar de burgemeester handhavend kan optreden, temeer omdat daartoe als regel pas aanleiding is bij (dreigende) ordeverstoringen. Helaas is het algemene toegangsverbod voor burgers tot publieke plaatsen met veel meer onzekerheid omgeven. Een spraakmakend voorbeeld levert de gedwongen sluiting van Het Smaakhuis, een bedrijfslocatie waarin vooraf geselecteerde personen tegen een vergoeding smaaktesten doen en waarvan de uitkomsten worden gebruikt voor productbeoordeling. De Amsterdamse voorzieningenrechter aarzelde of dit nu wel of niet een publieke plaats is, maar liet de dwangmaatregel van de Amstelveense burgemeester voorlopig intact (uitspraak van 4 februari 2021, ECLI:NL:RBAMS:2021:351). Elders in het land wordt deze testlocaties geen strobreed in de weg gelegd. En zo zijn er tal van andere voorbeelden: een afgehuurd gebouw waar een bedrijf trainingen laat geven, een hal waarin leerlingen tentamens afleggen. In de praktijk blijkt dat burgemeesters niet goed weten met welke categorie van plaatsen zij te maken hebben, zodat in feite een en dezelfde verbodsnorm een verschillende inhoud krijgt die niet gerechtvaardigd wordt door een verschil in lokale omstandigheden.

Nu kan er natuurlijk worden gewacht totdat over een reeks van gevallen door de hoogste rechter is beslist. Maar dan zijn we jaren verder. Het zou daarom de voorkeur verdienen als de wetgever meer precisiewerk probeert te leveren, bijvoorbeeld door (bij AMvB of ministeriële regeling) nader uit te werken categorieën van locaties te onderscheiden. Met op maat gemaakte voorschriften kan dan – meer dan nu het geval is – recht worden gedaan aan de in het geding zijnde belangen.